

Йовка. — Слѣдъ потресна въздишка. Боже мой!

Борьо. — Какво? —

Йовка. — Нѣмало по-горчива мжка отъ тази: да копнѣешъ години, да любишъ съ цѣлото си сжщество и да знаешъ, че не бива — — — Но сега — — — сега съмъ тѣй щастлива, щастлива, че бихъ излѣзла вѣнъ и бихъ викала цѣлъ свѣтъ да чуе.

Борьо. — Цѣлъ свѣтъ да чуе!

Йовка. — Да, цѣлъ свѣтъ да чуе, че азъ обичамъ и че съмъ — — —

Борьо. — А послѣ!

Йовка. — Нищо! Моята любовъ никому нищо не отнема. Гя само на моята душа донесе просвѣтление и радостъ! Азъ мога — — —

Борьо. — А Мара!

Йовка. — И Мара може да знае. Азъ искамъ да ѝ кажа, за да бжда съ открити карти. Притворството би ме убило.

Борьо. — Посмутенъ. Но какъ!

Йовка. — Какво ще ѝ отнема на Мара? — Нима да обичашъ единъ човѣкъ, който е обичанъ и отъ друга, съ това азъ намалявамъ нейната любовъ? Нима да се радвашъ на синето небе, ще намалишъ радостъта на другитѣ, които обичатъ това небе!

Борьо. — Незнамъ!

Йовка. — А азъ знамъ! И за това ще ѝ кажа. Ще ѝ разкрия душата си и ако това я смуги; ако то ѝ причини мжка — азъ ще напустна тоя домъ за всѣкога.

Борьо. — А мислишъ ли, че това зависи само отъ тебе!

Йовка. — Защо?

Борьо. — Защото слѣдъ това що си казахме, ако напустнешъ тоя домъ, ти ще помрачишъ синето небе, що тѣй е грѣло надъ тебе!

Йовка. — Застанала изненадана. Какво говоришъ, Борьо!

Борьо. — Онова, което подшепва сърдцето.